

RUTH SPREEKT

UNAMORE

copyright © november 2023
Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer
www.hajefa.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Redactie: René Argonijf

ISBN: 978-94-6331-043-7
NUR: 728

Ruth spreekt

Een ooggetuigenverslag
van het leven van Joshua Christus

Unamore

Hajefa
uitgeverij

Inhoud

1. Vroeger en nu.....	7
2. Joshua gaat het Koninkrijk verkondigen	53
3. Stijgende spanning	101
4. De laatste episode van Joshua's leven	149
5. Afscheid en einde	193
 Dankbetuiging	 231

1

Vroeger en nu

Het is nacht. Ik sta buiten, ergens op aarde. Het is stil om mij heen. Rondom mij weet ik de bergen. Boven mij diep in het duister van de nacht bewegen ontelbare sterren, zonnen, planeten en manen. Er is mij verteld dat er zeven universa zijn en dat er daarbuiten, in de oneindige ruimte, nog meer nieuwe gebieden ontstaan. Het weten nu van deze grenzeloze creatie vol leven, die voortkomt uit een Krachtbron van Liefde, overrompelt mij. Ik strek mijn armen uit om die Bron te omhelzen en begin te dansen en te zingen in een taal die ik niet ken, maar die in mij geworteld is.

Zo is mij verteld dat die Bron ook wel de Centrale Zon genoemd wordt en wij mensen stralen zijn van die zon. Iedere cel in ons lichaam wordt gevoed door een straal van elektronisch Licht dat vanuit de Centrale Zon komt en drie en een halve meter, of soms wel vijf, boven ons fysieke lichaam aanwezig is. Die energie doet ons bewegen, ademhalen... ja, leven! Het is een geestelijke kracht, die ons lichaam verlaat wanneer wij sterven. We noemen dit het levenskoord.

Deze Centrale Zon wordt ook wel 'Het Grote Beginsel van het Leven' genoemd.

Wij mensen hebben deze wonderlijke kracht in vele culturen een naam gegeven. Zo werd het benoemd met het woord God, of grote Geest, de Onnoembare of de Eeuwige. In de geschiedenis van het Joodse volk lezen wij, dat deze kracht zich openbaarde met de woorden: 'Ik Ben die ik Ben'.

Ik herinner mij vele levens in verscheidene oude culturen, waarin ik de zon aanbeden heb. In het leven wat ik nu leid, kan ik intens genieten van de weldadige warmte die onze zon naar ons uitstraalt; en het licht dat ze brengt, en haar levenskracht. Verscheidene jaren lang legde ik mij te rusten als de zon onderging en stond dan 's morgens heel vroeg op, als de vogels nog sliepen, omdat er in die uren nog niet zoveel geraas in de ether aanwezig is. Dan mediteerde ik en zag het langzaam licht worden. Ik kon de zon vanuit mijn raam zien opkomen... Iedere keer ontroerde het mij... De kleuren die dan aan de hemel verschenen voedden mijn vertrouwen en gaven mij energie en bekrachtigden het verlangen in mij te leven. Nog kan ik soms iets van heimwee naar die jaren in mij voelen opkomen.

Deze nacht in de bergen bevindt de zon zich aan de andere kant van de aarde dan waar ik sta. Het is duister. Ook de maan laat zich nauwelijks zien. Ik sla een deken om. Na geruime tijd ervaar ik langzaam een licht verschijnen. Het breidt zich uit en omgeeft mij. Het is niet het licht van de zon. Dit licht voelt anders aan. Het tintelt en sprankelt en wordt steeds helderder. Het is de activiteit van het zachtroze elektronische licht van de Alvermogende Aanwezigheid, de Onnoembare. Ik drink het in... Ik voel me beschermd en bemind op een wijze die niet van de aarde is.

Het is een gevoel dat ik eerder op aarde heb ervaren bij een bijzonder mens. Het werd een onvergetelijke ervaring toen ik in dit leven deze energie opnieuw heb kunnen beleven.

In dit boek schrijf ik over deze ervaring, om me die zo nog meer en dieper te herinneren, en om tot me door te laten dringen wat een groot geschenk ik gekregen heb, en met mij heel de mensheid, door de komst van dit goddelijke Lichtwezen op aarde.

Lang, heel lang geleden, wel meer dan tweeduizend jaar, leefde ik een leven in Palestina, als het negende kind van Maria, aan wie een engel was verschenen die haar vertelde dat ze zwanger was van een bijzonder kind met een goddelijke be-

stemming. Haar werd toen gezegd dit kind Joshua te noemen. Hij was haar eerstgeborene uit haar huwelijk met Jozef. Er volgden nog acht kinderen, waarvan vijf jongens en drie meisjes. Ik was een meisje en Maria noemde mij Ruth. Mijn vader heb ik niet gekend. Hij was timmerman en aannemer, en zo kon het gebeuren dat hij van een steiger viel tijdens de bouw aan een residentie van de gouverneur in Sepforis, waarbij hij aan zijn verwondingen overleed. Dit gebeurde op dinsdag 25 september, in het achtste jaar van onze moderne jaartelling. Mijn moeder kreeg bericht hiervan van een koerier, en kwam in allerijl naar hem toegesnel, maar ze heeft hem niet meer in leven gezien; niet meer kunnen spreken. Dit moet voor haar vreselijk zijn geweest. Op dat moment droeg ze mij onder haar hart... nog zeven maanden...

Aanvankelijk trad mijn broer Joshua in de voetsporen van zijn vader: hij ontwikkelde zich tot een kundige timmerman en meubelmaker die goed uit de voeten kon met hout, leer en textiel. Op die fatale dinsdag, 25 september, werd hij plotseling hoofd van het gezin, want zo waren de zaken destijds geregeld. Als oudste man binnen het gezin kwam de verantwoordelijkheid voor het hele gezin op zijn schouders te liggen, ook al was hij toen nog maar veertien jaar oud. De zorg voor zijn moeder, die geheel onverwacht weduwe was geworden én in verwachting was, zijn vijf broers en twee zusjes werd nu de taak van de jonge Joshua. Hoewel hij veel verdriet moet hebben gehad over de dood van zijn vader, aanvaardde hij blijmoedig de verantwoordelijkheden die hem waren toebedeeld, en dat zou ook altijd zo blijven, tot het einde toe. Joshua werd daarbij geïnspireerd en begeleid door een Gedachtenrichter. Een Gedachtenrichter, ook wel 'Geheime Mentor', is een fragment van de grote Onnoembare, uit de Oerbron van ons leven. Joshua leerde ons later dat het een fragment is van onze universele Vader. Dit Goddelijke Fragment van Hem is gegeven aan elk van zijn talloze kinderen in de tijd. Je kunt je voorstellen dat deze Richters de actualiteit van de liefde van de Vader zijn, geïncarneerd in de ziel van de mens.

Zodra een kind voor het eerst uit zichzelf een morele beslissing neemt, daalt dit onfeilbare kosmische kompas onmerkbaar bij hem of haar in. Dat gebeurt meestal in of rond het vijfde levensjaar. Vervolgens wijst de Gedachtenrichter je de weg. En dat gebeurt leven na leven, over de hele weg die we afleggen naar onze eeuwige bestemming.

De informatie over de dood van Jozef en de gevolgen daarvan voor Joshua, zoals hierboven beschreven, is afkomstig uit het Urantia Boek. Dit is een serie verhandelingen verzorgd door een commissie van twaalf middenwezens in ons universum, onder leiding van Melchizedek, een Goddelijk Wezen. Dit verslag werd aan de mensheid gegeven aan het begin van de twintigste eeuw, via een arts in Chicago, in sessies waarbij meest wetenschappers bijeenkwamen en vragen stelden over het ontstaan van de schepping en de aarde. Zij ontvingen via Hoge Lichtwezens en Persoonlijkheden vanuit de kosmos antwoorden op de vele vragen die zij hadden, en ook een verhandeling over het leven van Joshua. In 1955 kwamen ze met deze informatie naar buiten, en inmiddels is het boek vertaald in de meeste talen die de wereld rijk is. In het universum heet de aarde 'Urantia'. Vandaar de naam van dit indrukwekkende boek over het ontstaan van een goddelijke creatie, waarin wij leven en waaraan wij deel hebben.*

De informatie over het leven van Joshua in het Urantia Boek heeft mij begeleid bij mijn herinneringen en deze kunnen verhelderen. Zo kreeg ik inzicht over hoe de invloed van zijn opvoeding op mijn denken en doen ook nu nog in mij aanwezig is. En bovenal heb ik gezien wie deze Joshua was, als mens-kind op aarde. Hoe hij leefde en hoe hij ons mensen liefhad, heeft mijn ogen voor hem opnieuw geopend.

Ik heb als Ruth mijn vader Jozef niet gekend. Joshua was als een vader voor mij. Toch heb ik in mijn huidige leven het grote geluk gehad dat ik meer over mijn vader Jozef te weten ben gekomen, maar dan vooral als Saint Germain, één van zijn la-

* Het Urantia Boek is te vinden op <https://www.urantia.org/nl>.

tere incarnaties. Saint Germain leefde in de achttiende eeuw. Ook voordat hij de vader van Joshua werd, had hij al op aarde geleefd, onder andere in de eindtijd van Atlantis. Hij was daar toen de wijze hogepriester Toth. Dat was meer dan 11.500 jaar geleden. Er volgden daarop nog vele incarnaties, waaronder die van de magiër Merlijn in de tijd van Koning Arthur. Ook was hij Columbus, de man die Amerika ontdekte.

Jozef had kennisgemaakt met het land Palestina toen hij incarneerde als de Hebreeuwse profeet Samuel. Deze eerdere incarnatie van Jozef heeft, meen ik, duidelijke gevolgen gehad voor de opvoeding die hij zijn zoon Joshua heeft gegeven. Jozef verwachtte van de messias dat die vooral geestelijke verlossing zou komen brengen. Terwijl Maria meer een messias verwachtte die hen zou bevrijden van de onderdrukking door andere volkeren, en die de Joden de heerschappij over de hele wereld zou geven. Tijdens de vele wandelingen die Jozef met zijn zoon maakte op een heuvel vlak bij ons huis, vertelde hij hem over de geschiedenis van het Joodse volk en wees hij hem op de plaatsen in de heuvels waar de veldslagen uit het verleden hadden plaatsgevonden.

Al vele jaren lees ik boeken met het onderricht van Saint Germain. Dagelijks vraag ik hem om begeleiding, en dat voelt zo rijk. Daardoor kan ik hem nu ook als een vader ervaren, zoals Maria nog steeds mijn moeder kan zijn. Ik groet hen bij het wakker worden en slapengaan; niet alleen hen, maar ook mijn Gedachtenrichter en het Serafijnse Engelenpaar, die mij in al mijn levens zo liefdevol begeleiden.

Mijn ouders uit mijn leven nu, die lang geleden overgegaan zijn naar de sferen van Licht en Harmonie, zijn inmiddels weer opnieuw op aarde. Mijn moeder in Peru en mijn vader in Rusland. Voor ze weer incarneerden heb ik nog via een channel contact met ze gehad.

Mijn ouders hebben mij naar Moeder Maria genoemd. Ze noemden me Marijke, een naam die direct afgeleid is van Maria. Toen het doopwater over mij heen gesprengeld werd in een ceremonie van de rooms-katholieke kerk werd ik Maria genoemd. Daar ben ik hen oprecht dankbaar voor. Want haar

naam is mij vertrouwd, draag ik in mij mee, en helpt me mijn leven te herinneren uit de tijd dat ik Maria's dochter Ruth was. Ook van Maria, de moeder van Joshua, weet ik dat zij eerder op de aarde is geweest, en wel in het tijdperk van Lemurië, en later ook in Atlantis, in de tempel van de 'horende genade'.

Via regressies wordt me veel duidelijk over mijn vorige levens, waaronder mijn leven als jongste dochter van Maria, in Palestina. Ook zag ik een leven met haar in de middeleeuwen, toen zij weer op aarde geïncarneerd was. Ik kon haar energie ervaren toen ik als troubadour in Zuid-Frankrijk voor haar op de luit speelde en zong. Wij beiden voelden toen een sterke liefdesstroom naar elkaar uitgaan, die ons heelde van onbegrip uit ons vorige leven in Palestina, toen zij mijn moeder was.

In 1917 zag ik haar terug in Fatima, waar zij aan drie jonge herdertjes verscheen, waarvan ik het meisje Jacinta was. Toen ik een jaar later op sterven lag, verscheen zij regelmatig in de avond, om half elf, om mij voor te bereiden op het leven dat ik nu leef. Af en toe, wanneer ik haar steun verlang, voel ik haar vertrouwde energie bij me. Dan legt zij in mij een soort van weten over wat me te doen staat. Ik voel haar grenzeloze moederlijke begeleiding, waardoor ik mij gesteund kan voelen, en zelfs veilig en vol vertrouwen, in deze vaak zo verwarrende wereld.

In 2000 schilderde ik mijn herinnering aan haar laatste verschijning, in Fatima, op 13 oktober 1917, waarin ze ons op het hart drukte dat alle mensen gelijk zijn in Gods ogen; dat alle volkeren samen één familie vormen. Maria toonde zich voor ons als een poort waar alle volkeren doorheen gaan, op weg naar het Licht, ons oorspronkelijk thuis. Mijn broertje Francesco, die ik in dit leven weer ontmoette en die paranormaal begaafd is, herkende de verschijning in dit schilderij.

*Verschijning in 1917 van Maria in Fatima,
geschilderd in 2000*

Ook de energie van Joshua is vaak voelbaar. Eens gebeurde het dat hij mij verscheen in een zuil van Licht. En, o, hij glimlachte. Ik voelde toen heel sterk dat ik er mag en kan zijn zoals ik nu ben en eens zal worden, wie ik werkelijk in wezen ben. Ja, dat hij van mij houdt en mij altijd zal begeleiden bij mijn groei in het Christusbewustzijn... zodat dat meer en meer in mij kan ontwaken.

Joshua verschijnt in deze Aquariustijd vaker aan ons mensen op aarde, om ons te begeleiden in het Christusbewustzijn en van daaruit te leven. Wie ik ook daarover spreek, roept dan uit: o, die beminnelijke glimlach, zo wonderschoon, die in al je poriën doordringt en je heelt en die je nooit meer vergeet.

Het gezin van Jozef en Maria

We leefden in Nazareth, in het land Palestina. Onze woning lag niet ver van de hoge heuvel in het noordelijke deel van Nazareth, op enige afstand van de dorpsbron. Langs de muren die ons hele erf omringden klom de wijnstok omhoog tussen allerlei bloemen, zoals de rode anemoon en de prachtige roze cycloam. Er waren soms salamandertjes te zien die zich in de zon lagen te koesteren op de stenen. De kippen lieten hen daar met rust. Af en toe hoorde je de haan kraaien en tokten de kippen als er weer een ei gelegd was. In onze tuin groeiden ook een paar heerlijk ruikende vijgenbomen, en enkele olijfbomen. De gele mosterdplanten zorgden hier voor een sprankelend kleurenpalet. Aan de achterkant van het huis was een uitbouw gemaakt waar de dieren in konden worden ondergebracht, zoals onze koeien, schapen en de trouwe ezel. Daar stond ook de graanmolen en de oven. We hielden duiven, en er was een hond.

Tijdens de sabbat, zo herinner ik me, nam Joshua ons vaak mee naar de heuvel. Terwijl we die beklommen, vertelde hij over alles wat daar te zien was. Toen ik nog de kleinste was en niet zo lang kon lopen, zette Joshua mij op zijn schouders. Als ik daaraan terugdenk, herinner ik mij vooral zonneschijn en veel vrolijkheid. Hij liet ons ruiken aan de bloemen en vertelde hoe ze groeiden, en ook over hoe kleine torretjes hun weg vonden tussen de stenen en de planten, en wat ze daar deden.

En dan waren er in de lucht de vogels, zoals de honingvogel en de woestijnleeuwerik, die hemelhoog in de lucht kon zingen. Ook zagen we de vink. Hij opende een nieuwe wereld voor mij en alles was even mooi en verrassend. Het waren heerlijke uren van vrijheid, lachen, zingen en spelen.

Op het platte dak van onze kleine, stenen woning had Maria ondiepe bakken met zand geplaatst, waar Joshua als kind stad- en landkaarten had getekend en zich had geoefend in het schrijven in het Aramees, Grieks, en later Hebreeuws. Zo leerde hij drie talen lezen, schrijven en vloeiend spreken. Later waren die zandbakken er om alle andere kinderen van Jozef en Maria te leren schrijven. Ik vond schrijven toveren en genoot ervan. Als Joshua 's avonds van de timmerwerkplaats thuiskwam, wilde ik hem laten zien welke letters ik al kon maken en dan kroop ik op zijn schoot en vertelde hij me over wat je met die letters allemaal kon doen, zoals woorden vormen. Dan kwam de klank tevoorschijn. Juist dat vond ik het mooist. Ik deed dan die klank na, telkens opnieuw, en dan hadden we plezier.

Ik heb al verteld dat ik het jongste kind in het gezin was. Na Joshua was Jakobus mijn oudste broer. Hij werd geboren in het derde jaar voor onze jaartelling. Een jaar later kwam Mirjam. Joshua was bijna vijf jaar oud toen hij dit zusje kreeg. Twee jaar later werd Jozef geboren, en Simon kwam een jaar later. Na hem, weer een jaar later, kwam er een tweede meisje. Zij werd Marta genoemd. Het huis werd te klein met al die kinderen en daarom bleef Jozef een tijdje thuis, om de woning te verbouwen. Er kwam een vertrek bij dat kon dienen als werkplaats, maar ook als slaapvertrek. Er werd daarin een kleine werkbank voor Joshua gemaakt. Voor het eerst kreeg hij ook eigen gereedschap. Aan die kleine werkbank werkte hij in verloren ogenblikken. Daardoor werd hij heel bedreven in het maken van jukken, tot vreugde van zijn ouders. Opnieuw werd mijn moeder, Maria, zwanger, maar de geboorte van deze zoon, die de naam Judas kreeg, ging met complicaties gepaard. Mijn lieve moeder was verscheidene weken

lang zo ernstig ziek, dat Jozef bij haar bleef. Voor Joshua veranderde er toen veel in zijn leven. Hij had het druk met boodschappen doen en zijn ouders bijstaan, terwijl hij nog geen elf jaar oud was. Door alle verantwoordelijkheden die hij op zijn jonge schouders kreeg, verdween zijn kinderlijke levensinstelling. O zo begrijpelijk. Twee jaar later baarde Maria weer een zoon en die werd Amos genoemd.

In het achtste jaar van onze jaartelling, aan het begin van de herfst, stierf onze vader Jozef, tot groot verdriet van ons allemaal, door een val van een steiger. In de joodse cultuur waarin we leefden, moest Joshua, als eerstgeborene, de plaats van zijn vader innemen als gezinshoofd. Er was grote droefheid bij onze moeder, Maria, en bij de kinderen, nu ze hun vader niet meer aan tafel zagen en hun verhalen niet meer aan hem kwijt konden. Joshua probeerde iedereen met zijn opmerkelijke blijmoedigheid aandacht te geven. Voor mijn moeder werd hij steeds meer een grote steun. In de wintermaanden die volgden werd het een gewoonte van de burens om 's avonds bij deze pijnlijk ontwrichte familie samen te komen. Dan luisterden ze naar het harpspel van Joshua en genoten ze van de verhalen die hij zo meesterlijk kon vertellen bij een klein plat lampje van klei, gevuld met olijfolie. Het vlammetje daarvan verdreef de duisternis, terwijl iedereen aandachtig naar hem luisterde. Ook las Joshua wel eens voor uit Griekse geschriften.

De winter ging voorbij en het werd lente. Op woensdagavond 17 april werd ik geboren. Maria gaf mij de mooie naam Ruth. Ze legde me in een houten wiegje, dat Jozef nog voor Mirjam gemaakt had en waar na haar alle volgende kinderen in gelegen hadden. Er kwam nieuw leven in huis... en dat mocht ik daar brengen. Ik ben mijn vader Jozef daar nog altijd dankbaar voor. Hij die in een vorige incarnatie de wijze Toth is geweest, in Atlantis, waar ook ik een leven heb geleid. Hij heeft als Jozef met zijn filosofische inzichten Joshua in zijn jonge jaren een mooie basis mee kunnen geven.

Ik verwacht dat vanuit de Goddelijke wereld toegestaan werd dat mijn broer Joshua al het mogelijke leed in het leven van

ons mensen niet onthouden zou worden; en dat het daarom was dat hij de pijnlijke, vaak eenzame worsteling moest doormaken waar alle mensen mee geconfronteerd worden. Hij heeft waarlijk al wat een mens kan ervaren meegemaakt, vanaf zijn geboorte tot het einde toe. Denk maar aan de vlucht naar Egypte in de nacht. Zoveel ouders en kleine kinderen maken dit mee: op de vlucht zijn.

Joshua viel bij iedereen op omdat hij alles bevroeg. Dit was ongekend voor zo'n jong kind. Voor zijn ouders was het vaak ook lastig, maar meer nog voor zijn leraren op de synagogeschool. Ik verwacht dat zijn Gedachtenrichter hem daartoe inspireerde. Want dat is een aspect van de rol van een Gedachtenrichter, heb ik begrepen: om ons door het stellen van vragen te inspireren tijdens onze gang naar onze eeuwige bestemming. Zo had Joshua altijd bewust de volgende vragen bij zich. In hoeverre is de ziel van de mens hiermee gebaat? Brengt dit God nader tot de mens? Brengt dit de mens nader tot God?

Voor mij zijn het de perfecte vragen, die mij op mijn pad kunnen houden en mij helpen bij het maken van mijn keuzes. Het brengt mij vooral ook eenvoud.

Ik vermoed dat Joshua, toen ik ouder was, deze vragen met mij heeft besproken. Zo heb ik een herinnering aan mijn laatste intieme gesprek met hem, waarin hij mij voorbereidde op het pijnlijke feit dat hij zou sterven. In dat gesprek vertelde hij me ook dat ik nog vele levens zou leven, en hij zei me wat ik daarin te doen had. Hij vertelde mij dat er ooit een leven zou zijn in een tijd waarin het bewustzijn over God zo verschaald zou zijn of zelfs verdwenen, door een samenraapsel aan materialistische behoeftes, dat het ons geestelijke verlangen naar kennis verstoorde.

Veel van wat in mijn leven nu aanwezig was en is, heeft eraan bijgedragen dat ik me mijn leven in Nazareth ben gaan herinneren. Zo woonde ik als kind in Loosdrecht, tussen de boeren. In Nazareth hadden wij op een gegeven moment drie koeien, vier schapen, een horde kippen, een ezel, een hond en enkele

duiven. In mijn huidige jeugd ging ik dagelijks langs bij een boerderij om melk te halen. Zelf hadden we duiven en een hond, en bij een andere boer, die veel kippen had, haalden we eieren. Zo werd ik vertrouwd met het boerenleven, net als ooit in Nazareth. Toen ik nog een klein kind was, heb ik zelfs nog enkele boeren met een juk op de schouders uit melken zien gaan.

Tijdens regressies naar mijn leven als Ruth, zag ik dat mijn huidige vader een volgeling van Joshua was geweest. Dat deed me inzien hoe hij in zijn opvoeding van mij gebruikmaakte van wat hij eens zo goed begrepen had over het Vaderschap van God; zoals Joshua dat lang geleden de mensen duidelijk had gemaakt met zijn prachtige vertellingen in gelijkenissen. Mijn vader vertelde mij dat hij en mijn moeder hier op aarde wel mijn ouders waren, maar dat mijn werkelijke ouders in de hemel zaten. Zij waren Vader en Moeder God, die alles geschapen hadden. Alles wat ik kon zien was door hen geschapen: de bomen, de bloemen, onze duiven, de rupsen in de tuin, die in de zomer vlinders werden, onze konijnen en de hond. Ja, ook alles wat groeide in de moestuin. Natuurlijk hadden ze ook de zon en de maan gemaakt, die voor mij de poorten van de hemel waren, waar mijn goddelijke ouders woonden. Ook het water in de slootjes, de kikkers, de koeien in de wei rond ons huis, en de paarden die de kar van de boer trokken: allemaal geschapen door Vader en Moeder God. En dan vertelde mijn vader me ook dat ik met mijn hemelse ouders kon praten; dat ik hen alles kon vertellen en ook alles vragen. Want zij waren er altijd en konden mij zien en verstaan. Ik heb me daardoor als enig kind nooit alleen gevoeld. En dat gevoel, dat weten, is nooit verdwenen. Als ik alleen in de tuin was en naar de wolken keek, zwaaide ik naar ze en vertelde ik hen wat ik dacht. Ik was heel vertrouwd met God de Vader en dat Hij er was, daarboven in de hemel. Dit weten gaf me een veilig gevoel. En nog altijd zwaai ik naar Vader en Moeder God in de hemel, en vertel ik hen wat er in me omgaat.

Mijn vader was er altijd en werkte als beeldend kunstenaar in zijn atelier aan opdrachten voor kerken en scholen. Hij schil-

derde over Joshua en Maria en het aardse leven zelf. Voor mij was het daarom net zo natuurlijk dat er een God de Vader was, die altijd aanwezig was en voor me zorgde.

Mijn kindertijd in Nazareth

Na de dood van vader Jozef verslechterde de financiële situatie van ons gezin. Mijn moeder droeg de verkoop van de duiven over aan Jakobus, haar tweede zoon, en kocht er een tweede koe bij, zodat zij met hulp van mijn oudere zusje Mirjam melk kon verkopen aan de burens. Zij was heel praktisch ingesteld en wist altijd wel iets te vinden om de eindjes aan elkaar te knopen.

Het ontbijt werd sober. Het beste voedsel werd voor de avond bewaard. Er was wel altijd volop melk, boter en kaas. Daarbij gaf ieder seizoen de tuin vruchten en groenten, maar dat was niet genoeg. Joshua besloot een stuk land te huren en verdeelde het in stukken, zodat ieder kind een eigen tuintje had om te bewerken. Joshua kwam iedere dag even naar dit land om de kinderen bij te staan.

Ik was toen nog te klein om een stukje toebedeeld te krijgen, maar ook wij, de kleintjes, kregen later dagelijkse taken te doen. Zo mocht ik, toen ik al wat ouder werd, het graan in de graanmolen laten lopen wanneer mijn moeder aan het malen was. Daar was goed over nagedacht, door Maria en Joshua samen. Er lag een heel werkplan voor ons klaar.

Joshua stond erop dat ook de meisjes onderwijs kregen, wat niet zo gebruikelijk was in die tijd. Maar Maria was het met Joshua eens. Zo werden mijn oudere zusjes onderwezen door Jakobus. Zodra ik er groot genoeg voor was, waren het mijn zusjes Mirjam en Marta die mij lezen en schrijven leerden. De synagoge wilde ons meisjes niet toelaten op hun school, waardoor er niets anders op zat dan de meisjes thuis te onderwijzen. Dat was voor ons heel belangrijk.

Later heb ik gezien dat Joshua zich heel zijn leven heeft ingespannen om de vrouw te bevrijden van onderdrukkende systemen, en haar ruimte te geven voor haar eigen inzichten en talenten, waardoor de gehele samenleving verrijkt wordt.

Mijn moeder Maria zag ik samen met mijn zusjes altijd bezig in de tuin en in huis. Zij leerde mijn zusjes het brood te bakken en de maaltijden klaar te maken, de koeien te melken en voor het vee te zorgen, en voor al wat er groeide. Mijn moeder en zussen zaten vaak afwisselend aan het weefgetouw. Mijn moeder was buitengewoon kundig in het weven en leerde ons net zo mooi te weven als zij. Wij kinderen werden ingezet om alles draaiende te houden. Ik kan me niet herinneren dat ik moeder Maria heb zien lezen, maar wel dat ze zong of neuriede bij het spinnen van de wol van onze schapen. Ze leerde ook mij al gauw spinnen. Weven deed ik later ook graag. Vooral het kleuren van de wol vond ik prachtig om te doen. Ik haalde de pigmenten daarvoor uit de natuur om mij heen.

Joshua probeerde mijn oudere broertjes en zusjes ook vrijuit te laten praten met de Vader in de Hemel, als er gebeden werd, maar zij vonden dat moeilijk en Joshua moest het opgeven. Toen schreef hij op een lei het Onze-Vader-gebed, dat nu nog altijd, met wat veranderingen, in heel de wereld gebeden wordt. Want jaren later vroegen zijn apostelen aan Joshua of hij hun een gebed wilde leren. Ik citeer hier het Urantia Boek.* Het is niet zo vreemd dat de apostelen van Joshua wilden dat hij hun een modelgebed voor gelovigen zou geven. Johannes de Doper had zijn volgelingen verschillende gebeden geleerd. Alle grote leraren hadden gebeden geformuleerd voor hun leerlingen. De godsdienstleraren van de joden hadden ongeveer vijfentwintig tot dertig vaste gebeden die ze in de synagogen en zelfs op de hoeken van de straten reciteerden. Joshua was echter bijzonder gekant tegen het bidden in het openbaar, waardoor zijn twaalf leerlingen hem slechts een paar maal hadden horen bidden. Zij merkten dat hij hele nachten in gebed of aanbidding doorbracht, en waren zeer nieuwsgierig naar hoe hij bad. Bovendien voelden ze zich onder druk gezet door de andere volgelingen van Joshua, die wilden weten hoe ze moesten bidden. Johannes de Doper had immers zijn discipelen daar ook in onderwezen.

* Urantia Boek, 144:3.13.

2

Joshua gaat het Koninkrijk verkondigen

Het was op zondag 13 januari dat mijn broers Jakobus en Judas onze vaderbroer hoorden zeggen: 'Mijn uur is gekomen. Laten we naar Johannes gaan.' Ze gingen meteen op weg naar Pella, waar toen Johannes de mensen doopte die zich wilden zuiveren van al wat nog aan hen kleefde, om zich voor te bereiden op de komst van het Koninkrijk, waarop wij toen zo vurig hoopten. Onder de volgelingen van Johannes de Doper waren er die zelfs dachten dat Johannes de messias was. Maar Johannes reageerde daarop door hen met luide stem te verkondigen: 'Er zal iemand na mij komen die groter is dan ik; wiens schoenriem ik niet waardig ben los te maken. Ik doop u met water, maar hij zal u met de Heilige Geest dopen.'

Deze Johannes was de zoon van Elisabeth, een nicht van onze moeder Maria. Ook aan haar was de engel Gabriël verschenen met een verrassende boodschap. De engel vertelde haar dat zij een zoon zou baren, maar Elisabeth was toen al op leeftijd, en ze wist niet wat haar overkwam. Maar het gebeurde zoals Gabriël had gezegd. Onze moeder en Elisabeth hadden steun aan elkaar in de eerste maanden van hun zwangerschap. Want het is niet gewoon dat een engel aan je verschijnt, ook niet als je gehoord hebt in de synagoge dat er zulke boodschappers van Jahweh zijn, die mensen bezoeken en hen bijzondere berichten brengen.

De zoon van Elisabeth werd een herder en hij predikte over de komst van Gods Koninkrijk. Zo bereidde deze man, die

als een asceet leefde, het pad voor dat Joshua, mijn goddelijke en ook zo menselijke broer, zou gaan bewandelen. En zo gebeurde het dat Jakobus en Judas ons konden vertellen dat zij met Joshua naar Johannes waren geweest en zij en Joshua zich hadden laten dopen. In die dagen sprak iedereen over deze Johannes, ook wij thuis. Wij wilden natuurlijk ieder detail horen over wat duizenden jaren later de mensheid over deze gebeurtenis nog zou kunnen weten. Het is goed om stil te staan bij wat er toen plaatsvond, omdat het de laatste handeling in het zuiver menselijke leven van Joshua is geweest.

Een volmaakte synchronie en volledige communicatie vond toen plaats tussen het sterfelijk bewustzijn van Joshua en zijn inwonende Gedachtenrichter. Joshua stond daar in het water van de Jordaan tussen Jakobus en Judas in. Zij hoorden een stem die zei: 'Dit is mijn geliefde Zoon in wie ik mijn welbehagen heb.' Mijn broers en Johannes hoorden deze woorden. De discipelen van Johannes die aan de rand van het water stonden, hoorden deze woorden echter niet. Evenmin zagen zij de verschijning van de Richter die deze woorden sprak. Alleen de ogen van Joshua aanschouwden zijn geestelijke mentor. Daarna heerste een grote stilte en toen sprak Joshua: 'Vader, die regeert in de hemel, geheiligd worde uw naam. Uw Koninkrijk kome! Uw wil geschiede op aarde, zoals ook in de hemel.' *

Tijdens dit ritueel toonde Joshua openlijk zijn toewijding aan het volbrengen van de wil van de Vader in de Hemel. Hij was toen ruim 31 jaar oud. Tot die dag wist Joshua bovendien niets van het bezoek dat de engel Gabriël aan zijn moeder had gebracht vóór zijn geboorte. Hij hoorde dit pas van zijn neef Johannes op de dag van zijn doop.

Na deze heilige gebeurtenis trok hij zich veertig dagen terug in de heuvels van Perea, om te overdenken hoe hij zijn boodschap zou kunnen verkondigen. Hij nam afscheid van zijn beide broers en ook van Johannes, hoewel die gehoopt hadden hem nog te spreken. Maar hij verdween min of meer

* Urantia Boek, 136:2.3.

*Doek van Veronica, uit 1998
De stralende geestkracht van Joshua*

Door de eeuwen heen schilderden vele kunstenaars het verhaal van de doek van Veronica, de vrouw die Joshua's gezicht droogde met een doek, tijdens zijn kruisgang. Ook ik wilde één van die schilders zijn, vooral om zijn goddelijkheid te eren.

Toen gebeurde wat ik nooit meer zal vergeten, al mijn leven lang niet. Joshua keek mij aan met een blik die dwars door mij heen ging. Ik zakte door mijn knieën dat voelde ik zo, maar dat was blijkbaar niet werkelijk, zijn ogen waren smaragd groen bijna lichtgevend, met zoveel levenskracht, dat hij diep in mijn ziel priemde. Hij zei niets maar zijn blik zei tegen mij: Daniel jij bent geen lafaard, dit is mijn wil, laat het gebeuren! De tranen liepen over mijn wangen, ik wilde het wel uitschreeuwen van dankbaarheid, dat hij mijn ellendig diep schuldgevoel met één blik wegnam. Ik was tegelijkertijd diep ontroerd wat een verschrikkelijk lot Joshua had getroffen. Ik begreep nu dat hij ter dood was veroordeeld!

Op zijn hoofd was inderdaad de doornenkroon, waarvan de onderste doornen in zijn huid staken, van waaruit geronnen bloed over zijn gezicht te zien was. Over zijn schouders hing een donkerrood kleed. Zijn kleed was geheel smerig maar was beslist ooit wit geweest, zoals hij ook bij zijn toespraak had gedragen.

Hij droeg geen sandalen of ander schoeisel, en ging dus barvoets. Zijn gehele lichaam was bezweet en overal waren resten te zien van opgedroogd bloed en vuil. Ook zijn voeten waren tot aan de enkels vuil en vol met opgedroogd bloed of ander vuil.

Over zijn linkerschouder ruste een paal van wel 25 cm doorsnede en leek mij ongeveer drie meter lang. Zijn huid was rimpelloos glad en was bronskleurig net zoals mensen uit India hebben, zoals ik ook al tijdens zijn toespraak had gezien. Zijn neus was lang en smal, de wenkbrauwen hoog boven zijn ogen enigszins Aziatisch aandoend, zijn gezicht was niet rond maar ovaal. Hij had bruin golvend dik haar die ondanks zijn situatie glansde en wat roodbruin scheen. Het leek wel een soort coup soleil. Zijn haar was halflang en hing net niet op zijn schouders. Hij had een heel dun baardje. Bij zijn kin was in het dunne baardje wat meer haargroei en waren onder zijn kin aan beide kanten een puntje te zien of misschien zelfs een klein vlechtje. Hij was beslist niet klein: zeker groter dan ik

telden wat hun was overkomen. De apostel Tomas was daar niet bij, want hij was naar het huis van Simon in Betfage gegaan, waar hij in eenzaamheid over zijn moeilijkheden en verdriet wilde treuren.

De apostelen waren echter niet geneigd hen te geloven. Ze dachten eerst dat de vrouwen een visioen hadden gezien, maar toen Maria Magdalena de woorden herhaalde die Joshua tot hen gesproken had, en toen Petrus zijn naam hoorde noemen, snelde deze de bovenzaal uit, op de voet gevolgd door Johannes, in grote haast om bij het graf te komen en deze dingen zelf te zien. De vrouwen vertelden opnieuw aan de andere apostelen hoe ze met Joshua hadden gesproken, maar die wilden hen niet geloven, en ook wilden ze niet zelf op onderzoek uitgaan, zoals Petrus en Johannes hadden gedaan.*

Toen Petrus en Johannes bij het graf waren aangekomen, suggereerde Petrus dat het graf geplunderd was, dat vijanden het lichaam hadden gestolen en misschien de wachters hadden omgekocht. Maar Johannes redeneerde dat het graf vast niet zo ordelijk zou zijn achtergelaten als het lichaam gestolen was, en vroeg zich ook af hoe de windselen zo duidelijk intact konden zijn achtergelaten. Opnieuw gingen beiden het graf in om de grafdoeken zorgvuldiger te onderzoeken. Toen zij voor de tweede maal uit het graf kwamen, troffen zij Maria Magdalena aan, die was teruggekeerd en huilend voor de ingang stond. Maria was naar de apostelen gegaan, in het geloof dat Joshua uit het graf was opgestaan, maar toen zij allen haar verhaal weigerden te geloven, raakte zij terneergeslagen en wanhopig. Zij verlangde ernaar om terug te gaan en dicht bij het graf te zijn, waar zij de bekende stem van Joshua had gehoord.

* Urantia Boek, 189:4.11-14.

*Schilderij van het energieveld van Maria Magdalena,
zoals ik haar ervoer tijdens het schilderen in 2001*

Voor alle duidelijkheid is het misschien goed om te weten dat Maria Magdalena niet het hoofd van de vrouwelijke medewerkers was, maar wel hun voornaamste lerares en spreekster in het openbaar. Nog steeds begeleidt zij ons vanuit de Sferen van Licht. Haar heb ik willen schilderen, als poort en als vrouw, ons inspirerend bij ons verlangen naar onze thuiskomst in het goddelijke Licht.